

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Art. 4. Vtrum Character sit in potentijs animæ sicut in subiecto.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

ARTICVLVS IV.

*Vtrum Character sit in Potentijs
Anima sicut in subiecto?*

Scotus dist. 6. qu. 11. putat Characterem esse in voluntate. Ratio est, Quia gratia est in voluntate; Character autem est dispositio ad gratiam. D. Thomæ autem hic ad 3. cum suis, putat esse in intellectu. Ratio ipsius est, quia Character est potestas recipiendi vel conferendi Sacramenta: sed recipere vel conferre Sacramenta est protellatio fidei, fides autem in intellectu: ergo Character est in intellectu.

Sed verius est esse in ipsa Animæ essentia. Ita Gabriel dist. 6. qu. 2. art. 3. Marilius qu. 4. artic. 1. & alij plerique. Probatur Primò, Quia non potest esse in intellectu vel voluntate: ergo debet esse in essentia. Antecedens probatur, Quia nihil est in intellectu, quod non iuuat ad intelligendū; alioquin ibi esset frustra: atqui Character non iuuat ad intelligendum: ergo non est in intellectu. Maior probatur, Quia, quidquid est in intellectu, est ibi vt perficiat intellectum, vel ex parte potentia, vt lumen & habitus scientiarum; vel ex parte obiecti, vt species intelligibiles. Imò valde probabile est, intellectum non esse alterius qualitatis capacem, cum tota eius essentia consistat in inclinatione ad actum intelligendi. Atqui Character nec est habitus intellectiuis, nec species intelligibilis. Similiter in voluntate nihil ponitur, nisi quod inclinet ad functiones voluntatis, & perficiat eius pondus in obiectum: atqui Character non inclinat voluntatem in aliquod obiectum. Probatur Secundò, Quia Concilia dicunt Characterem imprimi animæ, non autem intellectui & voluntati. Quod confirmatur; quia ipsa animæ essentia est, cui primò conuenit deputari, ornari, distingui, quod fit per Characterem. Probatur Tertio, Quia ostensum est, Characterem non esse vim aliquam operatiuam physicè, sed solū moraliter instar signi, ac proinde nō debet poni in potentia.

Ad rationem Scoti; Respondeo, Donum illud, quod peculiariter vocatur gratia, non esse in voluntate, sed in essentia animæ; vt multis probari potest: vnde commodius Character ponitur in animæ essentia, tanquam preparatio ad gratiam. Deinde, esto sit gratia in voluntate, non tamen ideo Character ibidem esse debet; quia Character non est physica dispositio, sed solū moralis, sicut fides est dispositio ad gratiam: talis autem dispositio non debet esse in eadem potentia, in qua forma, ad quam disponit.

Ad rationem D. Thomæ facilis est responsio; Multis enim actibus profitemur fidē, qui non eliciuntur ab intellectu; vt ieiunio, Martyrio, & multis alijs actibus religionis, qui actus non sunt

ab intellectu, nisi vt à dirigente. Simili modo functiones Sacramentales non sunt ab intellectu, nisi eo modo, quo omnes alia actiones sacræ & profanæ. Accedit, quod Character non concurrat physicè ad receptionem vel collationem Sacramentorum, vt dictum est, ac proinde non debeat poni in aliqua potentia.

ARTICVLVS V.

*Vtrum Character insit Anima
indelebiliter?*

Respondetur; Fide tenendum est, esse indelebiliter in Anima.

Probatur Primò, Ex definitione Concilij Tridentini & Florentini suprâ. Idem docet D. August. lib. 3. contra Epist. Parmeniani cap. 13. *An forte minus heret Christiana Sacramenta, quam corporalis rosa?* Ratio est, Quia est in essentia animæ, quæ est incorruptibilis, & caret contrario tam moraliter quam physicè: Physicè quidem, quia inter participationes diuinarum perfectionum nulla potest esse repugnantia: Moraliter etiam nō habet contrarium, sicut gratia habet; quia Character potest consistere cum quouis peccato.

Dices, Est dispositio ad gratiam: ergo tollitur per ea peccata, quibus homo se reddit prorsus indispositum. Respondeo, Non est dispositio proprie dicta: sed dicitur dispositio, quia est magnum animæ ornamentum, ratione cuius homo aptior & propinquior est gratiæ, quàm nudè consideratus.

Probatur Secundò, Quia Character est consecratio quædam ad diuinum cultum; omnis autem consecratio durat, quamdiu res manet integra: patet in calicibus, altaribus, templis.

Probatur Tertio, Quia est quædam participatio sacerdotij Christi, vel capacitas ad eius functiones recipiendas: atqui Christus est Sacerdos in æternum.

Petes, An maneat post hanc vitam. Respondeo, Non esse omnino certum. Facile enim Deus potest subtrahere influxū suum Characteri in damnatis, sicut fidei; nam Concilia possunt exponi de indelebitate in hac vita. Tamen longè probabilius est & verius, manere; quia Deus rei ex se incorruptibili non subtrahit influxum, nisi id aliqua causa vel dispositio contraria postulet: sed nulla est talis dispositio in damnatis; secus est de fide; nam damnati eliciunt actus contrarios, ob quos etiam in hac vita perit fides. Manet igitur Character post hanc vitam, in bonis ad gloriam, in impijs ad dedecus & signum ingratiudinis; sicut in militibus post pugnam manet Character, ita vt victoribus sit honori, victis ignominia. Insinuat D. August. lib. 2. contra Epist. Parmen. cap. 13.

Scotus

D. Thomæ.

Est in essentia Animæ.

Est in intellectu.

Responsio ad rationes Scoti & D. Thomæ.

7

Affirmatur.

Quomodo sit dispositio ad Gratiam.

8 Manet post hanc vitam.